

Datum van
inontvangstneming

:

15/12/2025

Zaak C-700/25 [Pieloski]ⁱ**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

5 november 2025

Verwijzende rechter:

Sąd Okręgowy w Gdańsku (Polen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

7 oktober 2025

Persoon tegen wie het Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd:

N.N.

Dossiernummer: IV Kop 90/25

BESLISSING

Datum: 7 oktober 2025

De Sąd Okręgowy w Gdańsku, IV Wydział Karny (rechter in eerste aanleg Gdańsk, Polen, vierde kamer voor strafzaken), samengesteld als volgt:

[OMISSIS]

na behandeling ter terechtzitting van de zaak van N.N.

inzake de tenuitvoerlegging van een op 16 juni 2025 door het Landgericht (rechter in eerste aanleg) te [OMISSIS], Bondsrepubliek Duitsland, uitgevaardigd Europees aanhoudingsbevel [OMISSIS]

beslist:

krachtens artikel 19, lid 3, onder b), van het Verdrag betreffende de Europese Unie en artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de volgende prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie voor te leggen:

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

Kunnen de bepalingen van artikel 4, lid 7, onder a), van kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten en die van artikel 18 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie aldus worden uitgelegd dat zij het toelaten dat in het nationaal recht een grond wordt opgenomen die de rechterlijke instanties van de uitvoerende lidstaat verplicht om de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel te weigeren indien het feit waarvoor het Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd geheel of ten dele is gepleegd op het grondgebied van de uitvoerende lidstaat en dat bevel is uitgevaardigd tegen een gezochte persoon die een onderdaan is van die lidstaat?

MOTIVERING

I. Toepasselijke bepalingen

1. Unierecht

a) Kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten (PB L 190 van 18 juli 2002; hierna: „kaderbesluit 2002/584”)

1. Artikel 3 van kaderbesluit 2002/584 noemt de gronden tot verplichte weigering van de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel.

2. Artikel 4 van kaderbesluit 2002/584 vermeldt de gronden tot facultatieve weigering van de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel. Punt 7, onder a), ervan luidt als volgt:

„De uitvoerende rechterlijke autoriteit kan de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel weigeren in de volgende gevallen:

(...)

7. het Europees aanhoudingsbevel betreft een strafbaar feit dat

a) naar het recht van de uitvoerende lidstaat geacht wordt geheel of ten dele te zijn gepleegd op het grondgebied van die lidstaat of op een daarmee gelijk te stellen plaats;

(...).”

b) bepalingen van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (geconsolideerde versie van 2012, PB C 326 van 26 oktober 2012; hierna: „VWEU”).

2. Nationaal recht

a) Artikel 607p van de Kodeks postępowania karnego (Pools wetboek van strafvordering; Dz.U. van 2025, volgnr. 46, geconsolideerde tekst; hierna: „k.p.k.”), dat luidt als volgt:

„Lid 1:

De tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel wordt geweigerd indien:

- 1) voor het strafbare feit waarop het Europees aanhoudingsbevel betrekking heeft, wanneer het binnen de rechtsmacht van de Poolse strafrechter valt, amnestie wordt verleend;
- 2) de gezochte persoon door een andere staat onherroepelijk is veroordeeld voor dezelfde feiten en, in geval van veroordeling voor dezelfde feiten, de gezochte persoon zijn straf ondergaat of heeft ondergaan, dan wel de straf niet kan worden uitgevoerd volgens het recht van de staat waar de veroordeling is uitgesproken;
- 3) tegen de gezochte persoon een onherroepelijke beslissing tot overlevering aan een andere lidstaat van de Europese Unie is genomen;
- 4) de persoon tegen wie het Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd, naar Pools recht op grond van zijn leeftijd niet strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gesteld voor de feiten die aan dit bevel ten grondslag liggen;
- 5) dit in strijd is met de vrijheden en rechten van een mens en burger;
- 6) het bevel is uitgevaardigd in verband met een strafbaar feit dat om politieke redenen zonder geweld is gepleegd.

Lid 2:

Indien het Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd tegen een gezochte persoon die een Pools onderdaan is, kan het bevel ten uitvoer worden gelegd op voorwaarde dat het feit waarop het bevel betrekking heeft niet is gepleegd op het grondgebied van de Republiek Polen dan wel aan boord van een Pools schip of vliegtuig en – zowel ten tijde van het plegen ervan als ten tijde van ontvangst van het Europees aanhoudingsbevel – een strafbaar feit naar Pools recht vormde of zou hebben gevormd indien het op het grondgebied van de Republiek Polen zou zijn gepleegd.”

II. Feiten en procedure in het hoofdgeding

Bij de Sąd Okręgowy w Gdańsku (rechter in eerste aanleg Gdańsk, Polen; hierna: „sąd okręgowy”) is een op 11 juli 2025 gedateerd verzoek ingekomen van de Prokuratura Okręgowa w Gdańsku (openbaar aanklager in eerste aanleg Gdańsk,

Polen; hierna: „prokuratura”), waarbij de sąd okręgowy werd verzocht te weigeren om N.N., Pools staatsburger, over te leveren aan de Bondsrepubliek Duitsland op grond van een op 16 juni 2025 door het Landgericht te [OMISSIS] uitgevaardigd Europees aanhoudingsbevel (hierna ook: „EAB”). Uit de door de prokuratura overgelegde stukken blijkt dat N.N. op 4 juli 2025 om 22.55 uur op het grondgebied van de Republiek Polen bij de Komenda Powiatowa Policji (politiebureau op districtsniveau, Polen) te [OMISSIS] is aangehouden en opgehouden voor verhoor in verband met een actieve signalering in het Schengen Informatiesysteem (hierna: „SIS”) betreffende de tenuitvoerlegging van het EAB.

De volgende dag, op 5 juli 2025, is de gezochte persoon als verdachte gehoord. Aan de gezochte persoon, N.N., zijn toezichtmaatregelen opgelegd, te weten politietoezicht en een verbod om het land te verlaten. De prokuratura heeft bovendien een passende vermelding in het SIS geplaatst om te voorkomen dat de gezochte persoon opnieuw werd aangehouden.

Uit de inhoud van het EAB volgt dat N.N. door de Duitse rechter wordt gezocht omdat N.N. ervan wordt verdacht dat hij in de nacht van 6 op 7 september 2022 een strafbaar feit heeft gepleegd door in het bezit te komen van een voertuig van het merk [OMISSIS], kenmerk: [OMISSIS], ter waarde van ca. 55 000,00 euro, terwijl hij wist dat het voertuig uit een strafbaar feit afkomstig was. Vervolgens is N.N. met dat voertuig op 7 september 2022 omstreeks 5.30 uur op de Duitse federale snelweg nr. [OMISSIS] aangehouden toen hij het voertuig naar Polen probeerde te vervoeren.

De Duitse autoriteiten hebben deze handeling gekwalificeerd als poging tot heling, dat wil zeggen een strafbaar feit ingevolge de artikelen 259, 22 en 23 van het Duitse wetboek van strafrecht.

N.N. is een Pools onderdaan. Overeenkomstig artikel 6, lid 2, van de Kodeks karny (Pools wetboek van strafrecht) wordt daarnaast als plaats waar het feit is gepleegd onder andere beschouwd de plaats waar het gevolg – zijnde een bestanddeel – van het strafbare feit heeft plaatsgevonden of volgens de bedoeling van de dader had moeten plaatsvinden. Uit het dossier volgt dat het beoogde gevolg van de handelingen van N.N. was om het uit een strafbaar feit afkomstige voertuig naar Polen te vervoeren, waar het voertuig zijn eindbestemming zou hebben en waarschijnlijk zou worden verborgen of verkocht. Derhalve moet worden aangenomen dat een van de gevolgen van het strafbare feit waar het EAB betrekking op heeft, zich in Polen had moeten voordoen en dat dit strafbare feit dus ten dele in Polen is gepleegd.

Om deze redenen is volgens de prokuratura voldaan aan de wettelijke voorwaarden van artikel 607p, lid 2, k.p.k. op grond waarvan de rechter moet weigeren om de gezochte persoon over te leveren indien het EAB tegen een Pools onderdaan is uitgevaardigd voor een feit dat geheel of ten dele op het grondgebied van de Republiek Polen is gepleegd. Dit moet er volgens de prokuratura toe leiden

dat de overlevering van de gezochte persoon, N.N., aan de Bondsrepubliek Duitsland moet worden geweigerd.

III. Ontvankelijkheid van de prejudiciële vraag

Overeenkomstig artikel 267 VWEU is het Hof van Justitie van de Europese Unie bevoegd, bij wijze van prejudiciële beslissing, een uitspraak te doen:

- a) over de uitlegging van de Verdragen,
- b) over de geldigheid en de uitlegging van de handelingen van de instellingen, de organen of de instanties van de Unie.

Uit het voornoemde artikel volgt dat een bevoegde nationale instantie een prejudiciële vraag aan het Hof voorlegt wanneer zij in het kader van een bij haar aanhangige zaak twijfels heeft over de uitlegging van de bepalingen van de Verdragen of over de uitlegging en de geldigheid van handelingen van de instellingen, organen of instanties van de Europese Unie.

Op grond van artikel 267 VWEU zijn nationale rechterlijke instanties bevoegd om prejudiciële vragen aan het Hof voor te leggen.

De Sąd Okręgowy w Gdańsku is een nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen – in de zin van artikel 267 VWEU – naar Pools recht vatbaar zijn voor hoger beroep, dat kan worden ingesteld bij de Sąd Apelacyjny w Gdańsku (rechter in tweede aanleg Gdańsk, Polen).

Een kaderbesluit van de Raad is een bron van afgeleid Unierecht, een rechtshandeling van de Unie in de zin van artikel 288 VWEU.

Gezien het bovenstaande is voldaan aan de voorwaarden voor het stellen van een prejudiciële vraag.

IV. Met betrekking tot de prejudiciële vraag

Bij de Sąd Okręgowy w Gdańsku is een verzoek van een openbaar aanklager van de Prokuratura Okręgowa w Gdańsku ingekomen waarbij deze aanklager de sąd okręgowy heeft verzocht te weigeren om N.N., Pools staatsburger, op grond van een EAB over te leveren aan de Bondsrepubliek Duitsland aangezien (1) N.N. een Pools onderdaan is, en (2) het feit dat aan dit EAB ten grondslag ligt, ten dele op het grondgebied van de Republiek Polen was gepleegd.

Artikel 3 van kaderbesluit 2002/584 noemt de gronden tot verplichte weigering van de tenuitvoerlegging van een EAB.

Artikel 4 van kaderbesluit 2002/584 vermeldt de gronden tot facultatieve weigering van de tenuitvoerlegging van een EAB en bepaalt in punt 7, onder a),

dat de uitvoerende rechterlijke autoriteit de tenuitvoerlegging van een EAB kan weigeren indien het EAB een strafbaar feit betreft dat naar het recht van de uitvoerende lidstaat geacht wordt geheel of ten dele te zijn gepleegd op het grondgebied van die lidstaat of op een daarmee gelijk te stellen plaats.

Daarnaast bepaalt artikel 607p, lid 1, k.p.k. – waarbij de bepalingen van artikel 3 van kaderbesluit 2002/584 in het nationaal recht zijn omgezet – de gronden tot verplichte weigering van de tenuitvoerlegging van een EAB. Artikel 607p, lid 2, vermeldt de negatieve voorwaarden voor de tenuitvoerlegging van een EAB dat tegen een Pools onderdaan is uitgevaardigd. Overeenkomstig die bepaling kan een EAB dat tegen een Pools onderdaan is uitgevaardigd, ten uitvoer worden gelegd op voorwaarde dat het feit waarop het EAB betrekking heeft niet is gepleegd op het grondgebied van de Republiek Polen dan wel aan boord van een Pools schip of vliegtuig en – zowel ten tijde van het plegen ervan als ten tijde van ontvangst van het EAB – een strafbaar feit naar Pools recht vormde of zou hebben gevormd indien het op het grondgebied van de Republiek Polen zou zijn gepleegd.

Met andere woorden kan een EAB dat (1) tegen een Pools onderdaan is uitgevaardigd, ten uitvoer worden gelegd indien cumulatief is voldaan aan de volgende voorwaarden:

(2) het feit waarop het EAB betrekking heeft is niet gepleegd op het grondgebied van de Republiek Polen dan wel aan boord van een Pools schip of vliegtuig;

(3) het feit vormde een strafbaar feit naar Pools recht of zou een strafbaar feit naar Pools recht hebben gevormd indien het op het grondgebied van de Republiek Polen zou zijn gepleegd, dit zowel ten tijde van het plegen ervan als ten tijde van ontvangst van het EAB (dubbele strafbaarheid).

Artikel 607p, lid 2, k.p.k., waarin een grond voor verplichte weigering van de tenuitvoerlegging van een EAB is vervat, wijkt dus aanzienlijk af van de inhoud van het EAB-kaderbesluit, hetgeen tot de conclusie kan leiden dat de bepalingen van het kaderbesluit onjuist in de Poolse wetgeving zijn omgezet. Een dergelijke nationaalrechtelijke regeling vormt een bedreiging voor het beginsel van wederzijdse erkenning en wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Dit kan de bestrijding van internationale criminaliteit aanzienlijk bemoeilijken. Aan de voornoemde weigeringsgrond kan namelijk bijvoorbeeld al zijn voldaan indien wordt vastgesteld dat de dader die een Pools onderdaan is, weliswaar op het grondgebied van een andere staat heeft gehandeld, maar een van de gevolgen van zijn handelingen zich op het grondgebied van Polen heeft voorgedaan, of zelfs indien wordt vastgesteld dat minstens één van de handelingen die een voortdurend strafbaar feit vormen, zich op het Poolse grondgebied heeft voorgedaan.

Met betrekking tot de voornoemde bepaling van de k.p.k. moet daarbij worden opgemerkt dat zelfs indien de gezochte persoon met zijn overlevering aan de uitvaardigende lidstaat overeenkomstig het EAB zou instemmen, de rechter –

gelet op de bewoordingen van deze Poolse bepaling – de overlevering in het kader van het EAB zou moeten weigeren.

Hoewel dus de systematiek van kaderbesluit 2002/584 steunt op het beginsel van wederzijdse erkenning, impliceert deze erkenning uiteraard niet dat de tenuitvoerlegging van het uitgevaardigde aanhoudingsbevel een absolute verplichting is. De inhoud van het kaderbesluit, zoals dat blijkt uit met name artikel 4 ervan, laat de lidstaten immers „de mogelijkheid” om de bevoegde rechterlijke autoriteiten in specifieke gevallen toe te staan de beslissing te nemen. Het lijkt er echter op dat de gronden tot facultatieve weigering van de tenuitvoerlegging van een EAB – waarin artikel 4, punt 7, onder a), van kaderbesluit 2002/584 voorziet – bedoeld zijn om de beslissing met betrekking tot de tenuitvoerlegging van het bevel over te laten aan een rechterlijke instantie, die bij het nemen van een beslissing tot tenuitvoerlegging of weigering van tenuitvoerlegging van het bevel bevoegd moet zijn om zelfstandig te beoordelen hoe ver de strafprocedures in de betrokken lidstaten gevorderd zijn, en dus om de kans te vergroten dat de strafprocedure sneller en doeltreffender wordt afgerond. De voornoemde regeling ontnemt de rechter van de uitvoerende lidstaat derhalve de mogelijkheid om te beoordelen of er een procesbelang bestaat dat de tenuitvoerlegging van het EAB en de overlevering van de gezochte persoon aan de uitvoerende lidstaat rechtvaardigt.

De nationale rechter dient het nationale recht zo veel mogelijk in het licht van de bewoordingen en de doelstelling van kaderbesluit 2002/584 uit te leggen om, het gehele nationale recht in beschouwing nemend en met toepassing van de daarin erkende uitleggingsmethoden, de volle werking van dit kaderbesluit te verzekeren en tot een oplossing te komen die in overeenstemming is met de daarmee nagestreefde doelstelling. Ter beslechting van de bij de nationale rechter aanhangige zaak is het van essentieel belang dat de juiste uitlegging van de in de prejudiciële vragen vermelde bepalingen van afgeleid Unierecht wordt vastgesteld. Bijgevolg moet worden geoordeeld dat het Europees aanhoudingsbevel waarin dit kaderbesluit voorziet, een tastbare toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op strafrechtelijk gebied vormt en dat Europese aanhoudingsbevelen in beginsel ten uitvoer moeten worden gelegd, waarbij de weigering van tenuitvoerlegging – die als uitzondering is bedoeld – strikt moet worden uitgelegd.

Gezien de hierboven uiteengezette twijfels is de Sąd Okręgowy w Gdańsku tot de conclusie gekomen dat het voor de beslechting van het hoofdgeding noodzakelijk is om overeenkomstig artikel 267 VWEU de volgende prejudiciële vraag aan het Hof te stellen:

Kunnen de bepalingen van artikel 4, lid 7, onder a), van kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten en van artikel 18 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie aldus worden uitgelegd dat zij het toelaten dat in het nationaal recht een grond wordt opgenomen die de rechterlijke

instanties van de uitvoerende lidstaat verplicht om de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel te weigeren indien het feit waarvoor het Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd geheel of ten dele is gepleegd op het grondgebied van de uitvoerende lidstaat en dat bevel is uitgevaardigd tegen een gezochte persoon die een onderdaan is van die lidstaat?

De gestelde vraag is niet identiek aan de vragen die eerder het voorwerp waren van prejudiciële beslissingen in soortgelijke gevallen en in situaties waarin de vaste rechtspraak van het Hof een omstreden juridische kwestie verduidelijkte, ongeacht de aard van de procedures die aan die rechtspraak ten grondslag lagen (zelfs indien de vragen niet identiek waren aan die welke in de onderhavige zaak wordt gesteld). De verwijzende rechter heeft in dit verband de uitspraken van het Hof geanalyseerd, met name de arresten en motiveringen in de zaken C-579/15, C-123/08, C-514/17 en C-305/22. Volgens de verwijzende rechter heeft het Hof geen uitspraken gedaan die hem zouden ontslaan van de verplichting om de prejudiciële vraag in kwestie te stellen.

Gezien de hierboven uiteengezette twijfels die aanleiding geven tot het stellen van de prejudiciële vraag, kan evenmin worden geoordeeld dat de juiste toepassing van het Unierecht zo vanzelfsprekend is dat er geen ruimte is voor enige redelijke twijfels met betrekking tot de beantwoording van de gestelde vraag.

Gelet op het voornoemde is als in het dictum beslist.